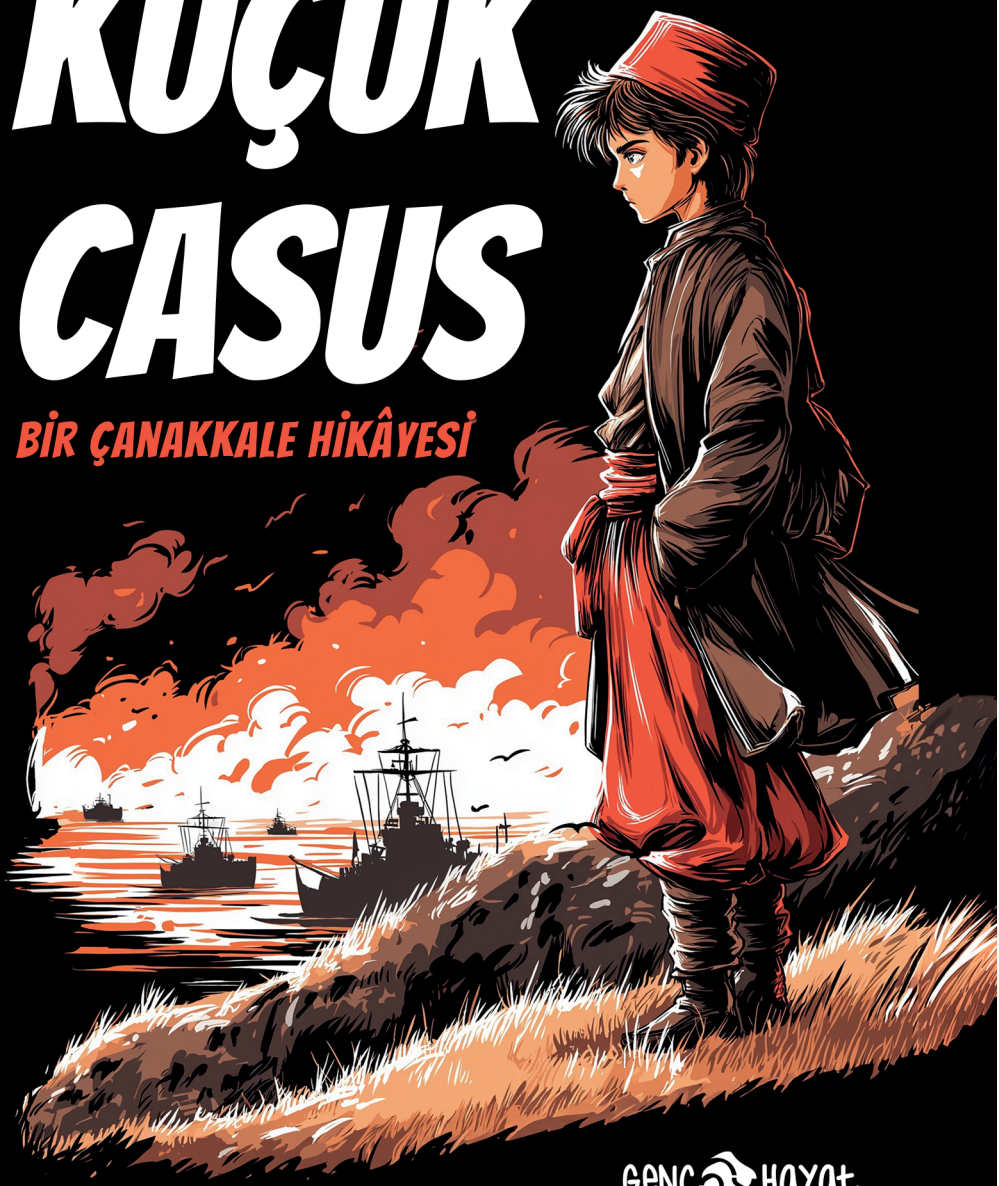
Salim Koçak - Sevinç Koçak

KÜÇÜK CASUS

BİR ÇANAKKALE HİKÂYESİ

GENÇ HAYAT

KÜÇÜK CASUS

BİR ÇANAKKALE HİKÂYESİ

Küçük Casus
Bir Çanakkale Hikâyesi

Salim Koçak – Sevinç Koçak

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak
Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı
Editör: Recep Fatih Şafak
Mizanpaj: Altamira Ajans
Kapak Tasarımı: Altamira Ajans

Genç Hayat Yayınları: xxx

1. Baskı: İstanbul / Ocak 2026
ISBN: 978-605-151-xx-x
Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2026 Hayat Yay. İlet. Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaacılık Bas. Yay. Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 45121

HAYAT YAYIN GRUBU
Hayat Genç Hayat Hayat Çocuk

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5
34093 Fındıkzade - Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96
www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

KÜÇÜK CASUS

BİR ÇANAKKALE HİKÂYESİ

Salim Koçak – Sevinç Koçak

GENÇ HAYAT

Çanakkale'nin Küçük Casusu

Kapı acı acı yumruklanıyordu. Emine Kadın'ın yüreği ağzına gelmişti. "Hayırdır inşallah!" diyerek endişeyle doğruldu. Kapıya yöneldi. Karşısında iki asker duruyordu. Birden kocası geldi aklına.

"Hayırdır inşallah! Ne istiyorsunuz?"

Kötü bir haber alma korkusu içinde sesi titriyordu. Beti benzi sapsarı kesilmişti.

"Yenge, beni tanımadın mı?" diye sordu gelenlerden biri. Belli etmemeye çalışıyordu ama onun sesi de titriyordu.

"Hüseyin. Şu bizim Şanlıların Hüseyin değil misin sen?"

"Evet, evet. Doğru bildin. Şanlıların Hüseyin."

Diğeri üzgün gözlerle önüne bakıyordu.

Emine Kadın hızla kendini toparlayarak "Ne duruyorsunuz orada? İçeri girin." dedi.

"Girmeyelim. Daha çok işimiz var. Sana da söyleyelim dedik."

Kötü bir haber alacağını hissetmişti. Yüreğindeki korku daha da arttı.

"Deyin hele, neymiş o?"

Asker, sözlerine güçlükle devam edebildi:

"Yenge, vaziyet iyi değil. Düşman orduları en sonunda karaya da çıktı. Dört bir yanımız sarıldı. Çanakkale Boğazı'nın her iki yakası da ateş altında."

"Eee?"

"Köyü boşaltmamız lazım."

"Köyü boşaltmamız mı lazım? Ne köyü? Ne diyorsun sen?"

Şaşkınlıktan duyduklarını anlamakta zorlanmıştı. Ne diyeceğini bilemedi.

Öfkeyle "Nereye boşaltacakmışız köyü!" dedi. "Nereye gidecekmişiz! Bizim başka köyümüz yok!"

Ağlamaklı olmuştu. Üzüntüden dudakları titriyordu. Asker devam etti:

"Hani şu Hazar Dağı'nın arkasındaki köy var ya... Oraya gideceksiniz."

"Ben bir yere gitmem buradan."

"Hem de bugünden tezi yok gideceksiniz. Buralarda durmak yok gayrı. Düşman, aha, şu karşı tepelerin yamaçlarına kadar gelip dayandı bile. Bir de..."

Birden sustu. Arkasını getiremedi. Emine Kadın:

"Eee, bir de ne olmuş? Hadi söyle, onu da söyle bari." dedikten sonra kuşkuyla sürdü sözlerini:

"Onu bunu boş verin de Ahmet ağanızı gördünüz mü hiç, siz onu söyleyin. Ne yapar, ne eder, nerededir, bilir misiniz?"

Hüseyin cevap vermekte zorlanmıştı. Bunun üzerine arkadaşı girdi söze. Acıyla yüklü bir yüz ifadesiyle "Nasıl söylesek, bilmem ki..." dedikten sonra ekledi:

"Başın sağ olsun, Emine bacım."

O ana kadar ayakta zaten zor duran Emine Kadın, başını iki elinin arasına aldığı gibi **"Oooy, Ahmeeet!"** diyerek bir anda olduğu yere yığılıp kaldı. "Ahmet'iiim! Ahmet'iiim! Bizi koyup nerelere gittin Ahmet'iiim!"

Bir yandan iki eliyle göğsünü yumrukluyor, bir yandan da ağıt yakıyordu:

Derinimiş Çanakkale deresi,
Pek derinmiş şehidimin yarası,
Acıya dayanmaz garip karısı,
Yoksa Ahmet'imi vurdular m'ola?
Kefensiz kabre koydular m'ola?

Dayanılmaz acısı askerlerin yüreğine zehir gibi çökmüştü.

Ağıdı duyan köylüler, evin önüne dolmaya başladı. Zaten yaşlılardan, kadınlardan, çocuklardan başka da kimse kalmamıştı köyde.

Hepsi de ağlıyor, komşularıyla birlikte gözyaşı döküyor, yakılan ağıtlara onlar da eşlik ediyor, yakarışlar gökyüzüne yükseliyordu.

Hüseyin, baktı ki başka çare yok, bu kez emreder gibi konuştu:

"Vakit kaybetmeyin, durmayın! Tez elden Soğanlıdere Vadisi'ne gidin. Orası güvenlidir. Bugünden tezi yok orada olacaksınız. Buralarda durmak yok gayrı."

Söylenenleri duyan bile olmamıştı. Hepsi de ne yapacaklarını şaşırmış hâlde "Vah vah vah!" diye inliyordu.

Hüseyin devam etti:

"Düşmanları topraklarımızdan temizlemedikçe gayrı yaşamak haram bize! Alabildiğiniz kadar yiyecekle biraz eşya alıp düşün yollara. Yoksa bunlar küçük büyük demezler, hepinizi keserler. Haydi, çabuk olun!"

Torunlarına sarılan nineler... Bastonuna yaslanarak ayakta durmaya çalışan dedeler... Ağlaşan gözlerle birbirinden medet uman küçüklü büyüklü çocuklar... Hepsi de kaderleriyle baş başa, olup bitenleri anlamaya çalışıyorlardı.

Ne diyeceklerini, ne yapacaklarını bilemez hâlde öylece kalakalmışlardı.

Bu kez arkadaşı sert çıktı:

"Çabuk olun! Tez elden gidin buralardan! Durmayın!"

Hızla hazırlık yapmak üzere deyine deyine evlerine dağıldılar.

Baba Ocağında İlk Yas

Köyde bunlar olup biterken Emine Kadın'ın oğlu Mehmet yakındaki otlakta koyunları otlatıyordu. Köyden yükselen ağıt sesleri onun da kulağına varmış ama ne olduğunu anlayamamıştı. Köpeği Çomar'ın da yardımıyla koyunları hızla bir araya toplayıp köyün yoluna tuttu.

Köy alabildiğine ıssızlaşmıştı. Ortalıkta kimse gözükmüyordu. Sadece derin bir sessizlik vardı.

Koyunlar evlerin yolunu tutarken hâlâ şaşkın gözlerle çevresine bakınıyordu. Tam o sırada mescidin dibindeki yıkık duvarın üstüne oturmuş bir asker gördü.

"Burada ne arıyorsun, asker abi?"

“Ya sen ne arıyorsun?” dedi asker. “Durma, çabuk ol! Hemen evinize koş!”

Askerin ses tonundan kötü şeyler olduğunu anlamıştı. Başka bir şey sormanın sırası değildi.

“Emredersin!” dediği gibi, bir asker selamı çakarak evlerine koştu.

Varmıştı ki bir de ne görsün? Evlerinin kapısı ardına kadar açıktı. Korkuyla içeriye daldı.

“Ana, anacığıım! Anaaa!.. Neredesin, anaaa?”

Odanın birinden hıçkırık sesleri geliyordu. Hızla oraya daldı.

İşte annesi karşısındaydı. Bir köşeye çökmüş, ağlıyordu. Koşarak boynuna sarıldı.

“Ana, anacığıım!.. Ne oldu sana? Söyle, ne oldu?”

Annesi hiçbir tepki vermiyordu.

“N’olur ağlama anacığım! N’olur ağlama! Söyle, ne oldu sana?”

Emine Kadın’ın gözyaşları sel olmuş, yanaklarından akıyordu. Oğluna acıyla sarıldı.

“**Kuzuuum! Şehidimin kuzusu! Mehmet’im! Yavruuum!**”

“Şehit mi? Ana, ne diyorsun sen? Yoksa babam?.. Babama bir şey mi oldu?”

Anlamıştı olup biteni. Gerisini getiremedi.

Sarmaş dolaş olup gözyaşı dökmeye başlamışlardı ki Mehmet birden annesinin kolları arasından sıyrıldığı gibi odanın karşı köşesine geçti.

“Anam, güzel anam! Ben buralarda duramam gayrı. Ben de gideceğim cepheye. Gayrı babamın öcünü komam o gâvurlarda! Gideceğim anam! Ben de gideceğim!”

Emine Kadın, kocasını kaybettiği yetmezmiş gibi bir de oğlunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Kendini toparladığı gibi “Dur, oğul, duuur! Dellenme hemen!” diye çıkıştı. “Yaşın kaç, başın kaç daha! Hele bir büyü önce. Ondan sonra tabii gideceksin cepheye! Hem de öyle bir gideceksin ki topunun leşini getireceksin bana! Sürüye sürüye getireceksin her birini!”

Daha fazla sürdüremedi sözlerini. Boğazı düğümlendi. Ana ile oğul tekrar birbirlerine sarıldılar. Hıçkırıklarla ağlıyorlardı. Tam o sırada kapının yumruklanarak bir kadının seslendiğini duydular:

“Emineee, kızım Emineee!”

Mehmet, hızla gözyaşlarını silerek kapıya koştu. Gelen Dudu teyzeydi.

“Kızım, duydum ki Ahmet şehit olmuş.” dedi. “Başın sağ olsun. Amma elden bir şey gelmez. Bak, yetişip gelen bir oğlun var. Onu düşün de koyverme kendini.”

Bir an durakladıktan sonra devam etti:

KÜÇÜK CASUS

BİR ÇANAKKALE HİKÂYESİ

Çanakkale Boğazı'nın her iki yakası ateş altındayken küçük Mehmet'in dünyası, kapısının acı acı yumruklanmasıyla sarsılır. Babasının şehadet haberiyle çocukluğu geride kalan Mehmet için artık tek bir yol vardır: intikam ve vatan savunması. Köyü boşaltılırken kalbindeki vatan aşkıyla cepheye doğru tehlikeli bir yolculuğa çıkan bu küçük yürek, yolda karşılaştığı yaralı bir ulağın emanetini devralarak tarihin akışını değiştirecek gizli bir görevin ortasına düşer.

Düşman birliklerinin içine sızmak, onların sinsi planlarını bozmak ve hayati önemdeki gizli mektubu Türk komutanlara ulaştırmak artık Mehmet'in omuzlarındadır. Düşman devriyeleri ve ölümcül takipler altında verilen bu mücadele, bir milletin kaderini belirleyecektir.

www.hayatyayinlari.com

9 786254 472602

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari